

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyní: 1/ **Ing. Bc. D.**, PhD., M., zast.: *JUDr. I.*, advokátom so sídlom P., 2/ **E.**, nar. X., bytom D., zast.: *JUDr. P.*, advokátom so sídlom C., proti žalovanému: **Krajský lesný úrad v Trnave**, so sídlom Dolné Bašty č. 2, Trnava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 02. októbra 2008 č. k. 14S 89/2007-89, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 02. októbra 2008 č. k. 14S 89/2007-89 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni 2/ právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Rozhodnutím č. A/2007/00092 zo dňa 10.07.2007 žalovaný ako odvolací správny orgán postupom podľa § 58 ods. 1 v spoj. s § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) odvolanie žalobkyne 2/ v zmysle § 59 ods. 2 Správneho poriadku zamietol a odvolaním napadnuté rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Senici z 13.02.2007 č. Les 1/2007/Kam potvrdil.

Žalovaný v svojom potvrdzujúcom rozhodnutí najmä uviedol, že Obvodný lesný úrad v Senici rozhodnutím z 13.02.2007 č. Les 1/2007/Kam zastavil podľa § 30 ods. 1 písm. d) Správneho poriadku konanie vo veci žiadosti žalobkyne 2/ o povolenie výnimky zo zákazu jazdiť alebo stáť motorovým vozidlom na lesných pozemkoch.

Žalovaný odôvodňoval svoje rozhodnutie najmä tým, že žalobkyňa 2/ nepredložila v zmysle § 31 ods. 6 zákona č. 326/2005 Z.z. o lesoch (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 326/2005 Z.z.“) ani po prerušení konania dňa 22.09.2006 v zmysle § 29 ods. 1 Správneho poriadku za účelom doplnenia žiadosti (§ 19 ods. 3 Správneho poriadku) v stanovenej 30 - dňovej lehote prvostupňovému lesnému orgánu písomný súhlas vlastníka alebo správcu lesných pozemkov.

Ďalej žalovaný označil zvyšné argumenty žalobkyne 2/ za skutočnosti, ktoré nie sú predmetom uvedeného správneho konania.

Záverom odvolací orgán konštatoval, že žalobkyňa 2/ nie je obhospodarovateľkou lesa v dotknutom území, a preto sa na ňu nevzťahuje ust. § 31 ods. 3 zák. č. 326/2005.

II.

Uvedené rozhodnutie žalovaného obidve žalobkyne napadli na Krajskom súde v Bratislave žalobou z 10. septembra 2007.

Krajský súd ako súd prvého stupňa preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že žalobkyňa 1/ nie je osobou oprávnenou na podanie žaloby a žaloba žalobkyne 2/ nie je dôvodné.

Krajský súd v prípade žalobkyne 2/ s odkazom na ust. § 2 písm. p) a q), § 31 ods. 1 písm. d), odsek 3 a 6 zák. 326/2005 Z.z. sa v svojom odôvodnení stotožnil so záverom žalovaného, že žalobkyňa 2/ nie je vlastníčkou lesných pozemkov, ale trvalého trávnatého porastu.

Na požadovanú výnimku jej nevznikol automaticky právny nárok, ale bolo jej povinnosťou predložiť súhlas vlastníkov alebo správcov pozemkov na prejazd po účelovej komunikácii vedúcej cez Zlatnícku dolinu od správcu komunikácie Správa mestského majetku, s.r.o. Skalica.

K požiadavke žalobkyne 2/, aby sa využila analógia s § 31 ods. 3 zák. č. 326/2005 Z.z. pri posudzovaní jej žiadosti, krajský súd konštatoval, že použitie analógie je vo verejnom práve vylúčené, a súčasne pri jej žiadosti by bolo kontraproduktívne.

Krajský súd odmietol tvrdenie žalobkyne 2/, že vydaním napadnutého rozhodnutia došlo k hrubému poškodeniu jej občianskych a vlastníckych práv, lebo riadny prístup k svojim pozemkom má zabezpečený po verejnej štátnej komunikácii cez obec C., a nič na tejto situácii nemení ani skutočnosť, že táto cesta je dlhšia.

Záverom sa krajský súd vyjadril k dôvodom, prečo nevykonal dôkaz výsluchom navrhnutého svedka B., lebo skutkový stav bol nepochybne preukázaný zo spisového materiálu.

III.

Proti citovanému rozsudku krajského súdu v časti, kde výrokom žalobu žalobkyne 2/ rade zamietol a žalobkyňa 2/ nárok na náhradu trov konania nepriznal, podala včas žalobkyňa 2/ prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie zo 14. novembra 2008 (č. I. 97).

Predovšetkým poukazovala na to, že krajský súd iba skonštatoval, že účelová komunikácia je vo vlastníctve Mesta Skalica, avšak žiadnym relevantným spôsobom nebolo preukázané, že vlastníkom a správcom predmetnej cesty je Mesto Skalica.

Ďalej s poukazom na čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. 60/96 žalobkyňa 2/ prezentovala svoj názor, že nielen žalovaný ale aj prvostupňový lesný úrad hrubo poškodili jej vlastnícke právo, keď jej neumožnil právo prechodu po komunikácii vedúcej cez Zlatnícku dolinu, tzn. cestu v dĺžke 12 km, kratšiu o cca 20 km, pričom branie úžitkov z týchto pozemkov kosením a zberaním sena si vyžaduje čo najrýchlejší prístup k nim.

K možnosti analogicky použiť ust. § 31 ods. 3 zák. č. 326/2005 Z.z. žalobkyňa s odkazom na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. Rc 1708/35 a Rc 18091/34, podľa ktorého je analógiu vo verejnom práve možné použiť vtedy, pokiaľ sa jedná o medzeru v práve. Podľa žalobkyne 2/ zákonodarca opomenul postavenie obhospodarovateľov trávnatých pozemkov v blízkosti lesa.

Na základe uvedeného žalobkyňa 2/ požadovala ako nesprávny zrušiť rozsudok krajského súdu v jeho časti, kde výrokom bola žaloba žalobkyne 2/ zamietnutá a náhrada trov jej nebola priznaná.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nariadil vo veci pojednávanie (§ 250g ods. 1 O.s.p.) a po jeho verejnom vykonaní dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je vydaný v súlade so zákonom, a preto ho v medziach odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 372p ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenie svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní.

Najvyšší súd na prvom mieste poukazuje na to, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného, ktorým žalovaný rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Senici

z 13.02.2007 č. Les 1/2007/Kam o zastavení správneho konania podľa § 30 ods. 1 písm. d) Správneho poriadku, tzn. nemeritórne rozhodnutie vo veci žiadosti žalobkyne 2/ o povolenie výnimky zo zákazu jazdiť alebo stáť motorovým vozidlom na lesných pozemkoch, potvrdil.

Podľa § 30 ods. 1 písm. d) Správneho poriadku [v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia] správny orgán konanie zastaví, ak účastník konania na výzvu správneho orgánu v určenej lehote neodstránil nedostatky svojho podania a bol o možnosti zastavenia konania poučený.

Podľa § 19 ods. 1 Správneho poriadku v hore citovanom znení platí, že pokiaľ podanie nemá predpísané náležitosti, správny orgán pomôže účastníkovi konania nedostatky odstrániť, prípadne ho vyzve, aby ich v určenej lehote odstránil; súčasne ho poučí, že inak konanie zastaví.

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku v hore citovanom znení správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Podľa § 4 ods. 1 Správneho poriadku v hore citovanom znení účastníci konania spolupracujú so správnymi orgánmi v priebehu celého konania.

Z hore citovaných ustanovení, ktoré sú naplnením zásady aktívnej súčinnosti správneho orgánu a účastníkov (§ 3 ods. 2 a § 4 ods. 1 Správneho poriadku) a súčasne vymedzujú možný rozsah námietok, pre Najvyšší súd vyplýva, že žalobkyňa 2/, ak sa chce brániť proti účinkom tohto rozhodnutia (ktoré je výslovne procesným rozhodnutím) a tým naplniť svoje ústavné právo v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, sa môže dovolávať v súdnom prieskume najmä nesplnenia dvoch podmienok, a to že

- na výzvu správneho orgánu v určenej lehote odstránila nedostatky svojho podania, resp. tieto nedostatky jej podanie neobsahovalo,

- ako účastníčka konania nebola o možnosti zastavenia konania správnym orgánom poučená, poprípade, že
- v konaní pred správnym orgánom sa vyskytli iné závažné chyby.

Iné námietky žalobkyne 2/, tzn. najmä tie, ktoré po stránke meritórnej by mohli spochybňovať iba rozhodnutie vo veci samej, sú z tohto pohľadu predčasné alebo nedôvodné.

Vo vzťahu k hore vymedzenému rozsahu námietok je preto nutné sa zaoberať iba s námietkou žalobkyne 2/, že krajský súd len skonštatoval, že účelová komunikácia je vo vlastníctve Mesta Skalica, avšak žiadnym relevantným spôsobom nebolo preukázané, že vlastníkom a správcom predmetnej cesty je Mesto Skalica.

Z pripojeného administratívneho spisu pre Najvyšší súd jednoznačne vyplýva (č. 1. 21), že rozhodnutím z 22.09.2006 Obvodný lesný úrad v Senici prerušil konanie v súvislosti so žiadosťou žalobkyne 2/ o povolenie výnimky s tým, že žalobkyňi 2/ vyzval, aby v 30 – dňovej lehote doplnila svoju žiadosť o písomné súhlasy vlastníkov lesných pozemkov, na ktorých sa lesné cesty nachádzajú. V závere účastníčku poučil, že ak nedostatky podania v určenej lehote neodstráni, správny orgán konanie v predmetnej veci podľa § 30 ods. 1 písm. d) Správneho poriadku zastaví. Týmto postupom správny orgán nepochybne naplnil zásadu aktívnej súčinnosti správneho konania a tiež splnil podmienky predpokladané zákonom pre možné zastavenie konanie.

Takisto z tohto spisu pre Najvyšší súd vyplýva (konkrétne zápisnica z 21.08.2006 na č. 1. 13), že na pojednávaní zúčastnené osoby rokovali o tom, či, resp. za akých podmienok bude udelený písomný súhlas žalobkyňi 2/ na prejazd cez pozemky

1. Obec Chropov, záver Rakovej Doliny, Juhás Dvor a Zlatnícka Dolina alebo v druhom rade
2. Obec Chvojnica, Prehyby, Raková Dolina a Juhás Dvor.

Súčasne tam prítomný občiansky zástupca žalobkyne 2/ upozornil na to, že Správa mestského majetku s.r.o. Skalica odmietla žiadosti žalobkyne 2/ vyhovieť, pričom nespochybnil rozsah osôb zúčastnených na tomto rokovaní alebo niektorú z konkrétnych osôb, že nemala byť na toto rokovanie pozvaná, lebo v tomto prípade by nemalo ísť ani o vlastníka alebo ani o správcu žiadosťou dotknutého pozemku. Takisto ani žalobkyňa

počas celého správneho konania neprodukovala žiadne dôkazy, že by bola schopná od tak určeného okruhu jej žiadosťou dotknutých osôb predložiť písomné správnym orgánom požadované súhlasy.

Potom táto časť administratívneho spisu potvrdzuje skutkový záver krajského súdu, že žalobkyňa 2/, napriek výzve prvostupňového lesného úradu, nepredložila písomné súhlasy vlastníkov alebo správcov pozemkov, ktorý bol dostatočným spôsobom vymedzený, nebolo vznesené pochybnosti, alebo žiadnym relevantným spôsobom nebolo preukázané zo strany žalobkyne 2/, že vlastníkom a správcom predmetnej cesty je Mesto Skalica, a preto správne posúdil správny orgán žiadosť žalobkyne 2/ ako neúplnú.

Na základe hore uvedených úkonov žalobkyne a správneho orgánu, bol potom správny jeho procesný záver, že konanie má byť zastavené a rozhodnutím, ktoré čo do svojho obsahu ako formy nevyvoláva pochybnosti.

Podľa § 31 ods. 6 zák. č. 326/2005 Z.z. v znení platnom v čase podania žiadosti (2006) orgán štátnej správy lesného hospodárstva môže po písomnom súhlase vlastníka alebo správcu povoliť výnimku zo zákazu uvedeného v odseku 1 písm. a) až h) aj iným právnickým osobám alebo fyzickým osobám. Písomný súhlas vlastníka alebo správcu sa nevyžaduje, ak o výnimku žiada obhospodarovateľ lesa podľa odseku 3.

Pritom je celkom prirodzené, že iné argumenty žalobkyne 2/ (tzn. že bolo poškodené jej vlastnícke právo, keď jej neumožnil právo prechodu po komunikácii vedúcej cez Zlatnícku dolinu, ktorá je kratšia o cca 20 km, a ďalej otázku analógie vzhľadom k možnému opomenutiu právnej úpravy postavenia obhospodarovateľov trávnatých pozemkov v blízkosti lesa zákonodarcom) nebolo možné za tejto situácie v odvolacom konaní skúmať, nakoľko išlo o nemeritórne rozhodnutie vo veci žiadosti žalobkyne 2/ o povolenie výnimky zo zákazu jazdiť alebo stáť motorovým vozidlom na lesných pozemkoch, ako už Najvyšší súd hore objasnil.

Navyše, Najvyšší súd bol v odvolacom konaní viazaný návrhom žalobkyne 2/, ktorá v svojom odvolaní požadovala rozsudok krajského súdu iba zrušiť.

Nakoľko právny zástupca žalobkyne 2/ ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní, bol spísaný úradný záznam o prijatí a doručení tohto ospravedlnenia podaného JUDr. P. senátu konajúcemu vo veci.

Z uvedeného úradného záznamu vyplýva, že dňa 23.02.2010 po vykonaní pojednávania aj vo veci 5Sžp 60/2009 cca o 12.00 hod. bolo v kancelárii Správneho kolégia v rámci doručenej pošty prevzaté aj faxové ospravedlnenie z pojednávania JUDr. P., advokáta, z dôvodu náhlejšej nepriaznivejšej zmeny zdravotného stavu, ktoré bolo podľa údajov v záhlaví zaslané z č. tel. 0337301848 dňa 23. februára 2010 o 09.49 hod., tzn. po tom, čo senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tento deň o 09.08 hod. vyhlásil rozsudok v uvedenej veci.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobkyne 2/, Najvyšší súd s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnej žalobkyne 2/ právo na náhradu trov tohto konania nevzniklo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu **n i e j e** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 23. februára 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová